

بہارک و بزترک، کشفہ پیر
 لغمان از اولاد سامتہ بن لوتی
 بززل و بزترل، کشفہ پیر
 بزرن و بزرنین، بگا کوز
 از پوست طلع
 برس و برس، بالکہ نیپا پیر
 است یا پیر نیپا، روسی و نیم و ہمارت
 راہ نما و بیخ و ہیت میان کوز و کوز
 و بزسان، بالفم پر قبیلہ است از
 از دو آن کسب بن غطابین احد ہست
 و بزسا و بزسا، مردم کو پیر
 ما اذیری بنی البرسا، ہوہ اخی البرسا
 ہو و کذلک بالتکلیف
 بزروس، ہر شعور ہر ہست
 رس، برس نشہ و کہ در غایم
 و بزرس، زم کردن زمین را
 برس و بزرس، بزرس
 ہست در سواد و از آن وہ است
 ہر یک ہر یک سن محمد ضریابن
 بقا کہ محبت، بودہ اند
 برس و بزرسام، بالکہ ساری
 سینہ مورث ہدیان ہر برسام
 فارسی چہ بر معنی سینہ است و سام
 یعنی بیماری چنانچہ سکا بیماری
 و بزرسیم، دانہ بنانی است کہ برطبہ
 ماند گر بنگ آن از طبہ بزرگ تر است
 و کوچہ است ہر
 بزرسیم، با صنف عبدالعزیز
 و بزرسیم، بفتح السین و ضم ہا
 از بزرسیم فارسی است صنیع
 و سخن بدن و معتدل و سرمد آن
 مقوس ہر است
 بزرسیم الرجل، جہودا بیارغہ

بہاری برسام و بزرسیم ہست
 است از آن
 برس و بزرس، حرکت جملہ ما
 سیاہ یا سفید برسپ بخلاف رنگ
 آن و بھجک تا آن
 و بزرس، بالفم یعنی برس است
 برس برس، برس چپار
 برس، لقب ملک بند ہست بن ملک
 و او بیماری برص داشت و بان
 رسیدہ کہ او را برص گویند برس
 کشفہ و با سے بسیار نبات مختلف
 الا لوان یقال مکان برس و برس
 برس برس چپار
 و بزرس، بسیار گیاہ یقال ستر برس
 و برس بزرس یعنی بسیار گیاہ
 مختلف الا لوان و مردم یقال ما اذی
 اذی برس ہسو یعنی کسبت او
 ہست، مردم و منہ و خلقا فی البرشا
 و لقب ما و ذیل دشیمان قیس
 ہران ثعلبہ زیر کہ برس برس
 یا بدان ہست کہ میاں سے و میاں
 بناج سے نوات افتادہ و وہی
 از برس ذیل دشیمان قیس
 و بزرس، چپار برس ہست
 برس برس کہ و بزرس،
 کشفہ ما ہی است در با سے
 برس ط و بزرس الحکم، برید
 برس رس و بزرسیم، کز برج
 مرد کول و بزک بد نما و بد خو
 و بزرس، بالکہ ہر برس ہست
 و بزرس، بالفم یعنی برس
 و بزرس، بالفم یعنی برس
 و بزرس، بالفم یعنی برس
 برس برس الحکم، برید

و بارہ پارہ کرد گوشت مادہ و بزرس
 فلانکما بالسنو ط و او را تار یا نہ
 و بزرس، شامان گشت
 بزرس یعنی منہ و و بزرس
 الشجر سگوزہ آورد و وقت برس
 الشجر خلعت و گل شد شجر
 برس برس و بزرس الحکم
 بد اجدا و بخش بخش کرد آن را
 برس برس و بزرس، کشفہ برقع
 و بزرس، و بفتح ذہب از ہما بن
 است در لبرہ کہ نسبت بہ غرابان
 با سے دیگر زود تر بار میدہد
 و بزرس، بالکہ تیزی نظر
 و بزرس، کما یقیر نظر
 و بزرس، بزرس و بزرس، تیزی
 پیوستہ ہر یک سے ہست آن و بزرس
 خاموش شدہ از اندوہ و ششم بار و
 در ہم کشید و نقل ہا سے زکار رنگ کرد
 برس برس و بزرس، شہریت
 یا قبیلہ است
 و بزرس، کما بطیر، نظر چو سگ گزہ
 برس برس و بزرس، با بفتح جانور
 است کہ چاک کہ در چاہ باشد
 و بزرس، حرکت پیسی اندام از نسأ
 مزاج و سپیدی زخم بہ شدہ ستور
 و بزرس، بالفم خانہ جن و جا و
 بزرس، کہ گیاہ زویانہ بزرس
 و بزرس، کامر گیاہ است نہ سدہ
 بزرس و بزرس و بزرس چیز سے
 و بزرس، پس اندام و نمرد و بنی
 و بزرس، بزرس بن حنظلہ و
 ہدین لاس برس شاعریت
 و سام برس کہ بہ وہا سامان

جلا اسماء واحدا ان شئت اعربت الاول
 واقفتها الى لثاني وان شئت يثبت
 الاول على الفتح واعربت الثاني باعراب
 ما لا يصرف واطلوان كل اسمين جلا
 انما واحدا وهو على ضربين احدهما انبينا
 جميعا على الفتح نحو خمسة عشر وهو
 جاري ببيت بيت و همزة بين بين
 ونحو القوم اخوك خولك ونحو نذر شدك
 مذودا وشباها والضم الثاني يثني
 اخر الاسم الاول على الفتح ويعرب الثاني
 باعراب ما لا يصرف ويجعل الاسمان
 اسما للشيء بيسنه نحو حضرموت
 وبلبلت وسام ابرص ورام هر مرو
 مار صرخس وانشئت صنعت الاذن
 الى الثاني فقلت هذا حضرموت
 اعربت بها جميعا في حالت ثنية سانا
 ابرص ودر حالت جمع سوام ابرص
 گویند یا ستوام فنظ به ون ذکر
 ابرص یا یزومنة و ابا ابرص به ون ذکر
 سام خون و بول ز اچوں در ا حیل
 کو تک ماسور کنند فی الحال ا در ا
 کند و اگر سر آزا کوفت بر عضو می بندند
 که در اں خار و مانند آن فرفته فوراً بر اید
 بَرَضًا ع لقب ماور شریک شام
 و نامش ا مائة یا قرصا فله و ارض
 بَرَضًا زمین گیاه چریده و حقیقة
 بر صا بار پید
 و س بَرَضًا بَرَضًا پس اندا شد
 و ا بَرَضًا ا ابرص گردند و ا
 خداه و ا بَرَضًا بچه پس انعام زمو
 و تا ر بَرَضًا سر ز اشدین سیدین
 یا رین بَرَضًا پیش از شیار کدن
 و بَرَضًا ا ارض پاک چریند

گیاه آن را
 ب ر ص م ب ر ص و م ک مصفوف
 غلاف قاروره و پوست پاره کبر
 قاروره و مانند آن به اں بندند
 ب ر ض د ب ر ض معی با لفتح اندک
 یقال ماء بَرَضًا ی قلیل خلاف عمر
 بَرَضًا و بَرَضًا و ا ب ر ا ض جمع
 د ب ر ضة با لضم جائیکه و ثنیه زینما
 و آب قایل که اندک اندک گرفته باشد
 د ب ر ا ض کز اب اندک
 د ب ر ا ض کشفه و یعنی مبرض است
 ب ر ا ض بن قیس از دلیران نسبت
 از کنا
 د ب ر و ض کصیر چلبه که اندک
 اندک آب به
 د ب ر یض کامیر وادی اسپهان
 ب ر یض ست بیاسه تحتیه
 د ب ا ر ض کصاحب اول گیاه که
 رویه و هنوز شناخته نشود که از که ام
 جنس است
 د ر ج ل م ا ب ر و ض مرد محتاج گشته
 از بسیار دروش
 د ن ب ر ح ن الماء ب ر و ضا اندک
 بر آمد آب از چشمه و ب ر ح ن لبا ح ن
 بر آمد بارض از زمین
 ح ن ب ر ض لی من مالیه ب ر ضا
 اندک داد
 و ا ب ر ض ت ا ل ا ر ض بسیار بارض
 شد زمین
 و م ب ر ض آنکه همه مال خود خورد
 تها گرداند
 و ب ر ض ت ا ل ا ر ض ت ب ر یضنا یعنی
 ا ب ر ض ت ا ل ا ر ض است

و ا ب ر ض ن الماء اندک اندک
 د ب ر و ض با ندک معیش روزگار
 گند رانیده و ب ر ض ن الشیء اندک
 اندک گرفت آن راه و ب ر ض ن فلانا
 یافت از و سے چیزے اندک کن
 روزگار گند رانید باں
 ب ر ط م و ب ر ط م با لضم از
 اعلام است و نام گروهی که بلاد آفرنج
 دارند بصق بجد روم و می استند
 و م ب ر ط یض آنکه شتران و خاں بر ا
 مردمان بکرایه گیر و در اں مزد ستاند
 و میا بنجی میاں با لفتح و شتری
 ب ر ط ش و م ب ر ط یض و قال
 و میا بنجی میان فرود شده طر در و کا و ب ر ض
 الجاهلیة م ب ر ط شاد هو بالسر الممطه
 ب ر ط ل و ب ر ط ل کتفه کاد و قد اللام
 د ب ر ط ل لة ساپان تنگ غیر فرخ
 و ب ر ط یل بالکسر سنگ از و ا بن
 در از و پینا که بد اں اسپار ا و ن ا ل
 کنند و میثین رشوت ب ر ا ط یل جمع
 د ب ر ط ل الحوض سنگ طیل نباد
 در زه حمض و ب ر ط ل فلانا رشوت
 ا و ا و ا
 د ب ر ط ل رشوت گرفت
 ب ر ط م و ب ر ط م کجفر عاب و دینا
 و ب ر ط مة نوعی از بازی است
 و ب ر ط م بالکسر مرد و ب ر ط م ب ر ط م
 د ب ر ا ط م کلابه مرد و ب ر ط م
 و م ب ر ط یض شکر غنبتا ک
 د ب ر ط م ب ر ط مة بر آ ماسید از چشمه
 و ب ر ط مة بختم آورد ا و ا لازم است
 و متعدی و ب ر ط م اللیل تاریک شد
 د ب ر ط مة بختم آمد از سخن

باری و برقه حوریه و برقه حامخ و برقه
 الشک و برقه الخبیه و برقه الحوریه و برقه
 خیزر و برقه خیف و برقه الذات و برقه
 قح و برقه رایتین و برقه ریح حان
 و برقه ریح و برقه الرکاء و برقه
 ماوآة و برقه خر و حان و برقه سعد
 و برقه سفیر و برقه سلیمان و برقه
 سنان و برقه سقاء و برقه الشواحن
 و برقه صابرس و برقه الصراط و برقه
 الصفاد و برقه ضاحک و برقه ضارح و
 برقه طحال و برقه عازب و برقه
 عاقل و برقه عالیج و برقه عسبر و برقه
 ذی خلق و برقه العناب کعب و برقه
 عوهن و برقه العیرات و برقه
 جهل و برقه قیهم و برقه ذی فاق
 و برقه العفنا و برقه عضو و برقه فادما
 و برقه ذی فاد و برقه الفلاح و برقه
 الکون و برقه کفکف و برقه لعلم و
 برقه الکبک و برقه اللوی و برقه ماکل
 و برقه مجول و برقه مسر و برقه و برقه
 منکل و برقه مخلوب و برقه منشد
 و برقه النجد و برقه نجاج و برقه
 نعین و برقه النیر و برقه و اجز
 و برقه راسط و برقه واکت و برقه
 الوداع و برقه هارپ و برقه هین
 و برقه هونک و برقه یترت
 و برقه الیعامه
 و برقه عاک ، خاک با شکریک گل
 و ما میخته برقاوات جمع و غنچه
 برقاء بنامه که بروی سینه و سینه
 و برقان ، بالکسر و میست بخوانم
 و در میست بحرمان
 و برقان ، بالضم تابان در غنجان

بن و یخ متلون برقانچه میس
 کلای ابن برقان ، بالکسر و ضم
 بوده است
 و بران ، کفراب نام ستور که بر سر
 علیه سلم و شب عراق بران لغت
 و کان دون البغلة و فوق الحیدر
 و در میست بحلب
 و بران ، کشف لوتابان کو میست
 مابین سبیراء و حاجر و عمر و بن
 بران از سید او گراں بوده
 و بران ، زن صاحب جمال تابان
 و بران ، کج زل گیا میست برگاه
 در بنید سیزگرد و برانچه میس و منه لثلث
 استکرمین برانچه
 و بران ، بالفتح گیا میست بران
 بخت خور دن ساق تازہ آن با سرکه
 و روغن زیت در حل برقان با دفع کند
 و طلا سے یخ آن نزل بیق است
 و بران ، کامیر در خشنه گی
 و برانچه ، خیر که بران پیدا فرے
 روغن ریخته باشند سبک اریق جمع
 و بران ، کزیر ابن عباس شاعر عربی
 و برانچه ، نام ماده زیت که وقت
 دو شیدن شیر جال خوانند
 و بارق ، کما سبیل بارق و سبیل
 کوفه و لقب سعد بن سعدی کبیر قید است
 از سیران ازان قید است معقر بنده قی شاعرین
 حاره و دوز بارق هندی
 لقب نجف زنت بن مالک است
 و بارانچه ، غنچه اومنه الحدیث
 الجنة تحت البارقه
 و بارق ، خاک با شکریک گل
 و ما میخته آبارق جمع و رسن

و در نکت هر چه که در آن سیا سی
 سپیدی با طرد و صفت تیس بارق
 و در او میست مقوسی حافظ و مرغی
 است و الا برق البادی و ابرق
 ذی الجموم و ابرق الحنان
 و ابرق الذات و ابرق ذی جند
 و ابرق الذبذکة و ابرق الزوحان
 و ابرق صلیحان و ابرق الاجدل
 و ابرق الاعشاش و ابرق الیه
 و ابرق الشوبه و ابرق الحزن
 و ابرق ذات التیلاسل و ابرق
 مازن و ابرق العراف و ابرق
 عمران و ابرق العیسوم و الا برق
 العرد و ابرق الکیریت و ابرق
 المذی و ابرق المرقوم و ابرق
 النقاد و ابرق الوقصاح و ابرق
 الهیج معارضه
 و ابرقان ، بصیفا شین دو ابرق
 بحر یا سه و آن منزلی است بید
 یومی در راه بصره بکوه است بنی
 جعفر راه و ابرقان بیا د میس
 و ابرق ، اذ ابها سے نلد است
 و ابراق ، کو میست بنجد
 و ابروق ، بالضم موضعیست
 بلاد روم زیارت گاه مسلمانان
 و ابریق ، بالکسر آستان و ابرق
 ابریز است آباریق جمع
 شک تابان و کمان رختان زن
 صاحب جمال تابان بن
 و آبارق ، موضعیست بحرمان
 و آبارق التمدین و آبارق
 طغام و آبارق الشیر و آبارق
 الحکاک و هفت آبارق مواضع اند

د برق برق ، عرب پوره است
 و آن بحین مشتق گردانده ، قیام با
 ماسلی و کوهی و در سنی و مصری از آنجا
 را نظرون خوانند و آن مرغ باشد و
 اگر از ساسیه بر شکم آید قریب
 آتش کشند کرم را از شکم خارج گرداند
 و چمن بیهیدار و من زنبق حل کرده
 بر زبانه بگذرانند در آفا و باه به میل است
 و بزقوق ، کصفودا لویست
 کوچک و زرد آ لومله است
 و استی برق ، بنای طبع عرب
 استبرک یا دیبا بزر ساخته باشند یا
 جامه حریر بمانند دیبا یا بزوق
 مرغ مشابه زبانه کمان البرق
 مصغرا است بخت سین و تا
 و بیا رینق ، طعام آنکه کم رنگ
 و حمار حیدر مبرق الطینیه آم
 و تیکه در خشید بسج
 دن ، برکت السماء بزوقا و بر قانا
 در شید یا برق آورده و برق البرق
 پیدا شده و برق الزجل زسانیه
 نیم کرد و برق المثنی بزوقا و بزوقا
 بزوقا در شید و برق طغامة
 بزوقا آن سفین آنکه زیت یا
 روغن رخت در طعام و در لخم
 بر آن ستاره و برق المراء آ برق
 آنستند در زینت گرفت و در
 القاقه بنه کوه را و استین نمود
 و نیست ، ناقه بدوق کصیر
 لغت است از آن و در برق
 تایید ششم او
 دس ، بزوق العتم و منده شکم
 گردید از خوردن بزوق و در برق

نخبره لقب موسی
 و بس آن برق بصرة برق او بر وقت
 غیره شد چشم او و من قولی قالوا
 برق البصر ای عتیر فله یطوف
 بر برق التوقا و اگر مار و من آن
 گرداند بر ایشان شده و باز گرد نیامده
 بیغام برق گفت لغت است از آن
 و برق الزجل ، ترسانید و بیم
 و کذات برق در هدا و برق
 الناقه یعنی برفه الناقه است ناقه
 مبرق کمن لغت است از آن
 مبرق مبرق و برق و برق
 رسید ایشان برق در هدا و برق
 الماء بزینت بر آب قدری من
 زیت رخت و برق السجاد
 و آن هذت تدرود خوش آورده
 و برق در خشانید شمشیر را
 و برق عن اللمر ترک و
 آنزه و برق لسرا که عن
 و چها ظاهرا زین رو سے خود را
 و برق الصیدر انجیت شکار را
 و برق المصیوت قربان کرد
 گو سینه ز قاء را
 در برق المراء آ برق است
 و زینت گرفت و برق حبینه یگو
 کشاد بر و چشم او تیز گریست
 برق کلان سفر و در آن کرده و
 برق منزله زینت و او خانه را و
 نقش کرده و برق بی المعالین
 است او کرده و گناهها و برق
 بی اللمر و شوار شد بر ما کار
 برق در برق ، ز شش رو
 برق ش و برق ش ، بالعکس

مرغیست سبز رنگ و طعم آنند صفت
 و اهل مجاز آنرا خوشتر گویند شاعر
 شبی
 و بزوقین ، نام ماده سنگی و منها اللیل
 دلت علی اهلها بر آتش که است
 حواقرموات بخت فاستد گو اینها
 علی القیلة فاستبا حوهم یا منین
 کک عقاب بن عاصم که او را
 گذاشته بسط رفت ایشان را جا
 بود که در قهوه و غوث در آنجا خان
 میکرد پس از هر طرف لشکر جو برق
 مع میگشت اتفاقاً در آن جا
 شبی دختران بیاری در خان کردند
 لشکر عادت خود از هر طرف مع
 شد پس بر باقی گفتند که اگر تو اینها
 را باز گردانی و کاری نهنر ماسلی
 بار دیگر کسی زد تو نخواهد آمد بر آتش
 حکم که تابنا می ساخته و بر گاه عقاب
 آن سفر باز آمد از بنا رسید بحقیقت مل
 خبر یافت گفت علی اهلها لخبز برق
 یا لقان و قوم من گوشت شرمی
 خوردند و عقاب را از بطن بر آتش
 فرزد می بود که باید در خانه احوال
 خود فرود آمد و گوشت پخته شتر
 پیش چو آورد و بر گاه آن را لقان خورد
 در شکم آمد گفت این گوشت
 چیست که هرگز در عمر خود گو
 شتی مثل آن ندخورد ام پس گفت این
 گوشت شتر است که انوا لم کشته ایم
 بر آتش گفت بخوردن باه و تو هم
 بخوردی ما شتر بسیار داشت
 پس از آن روز لقان و بر او را و
 شتر خوردن گشتند و این مثل

شایع گوید در حق کسی گویند که بجای
 پر داد که ضرر آن کار بسوسه و
 عاذه گردد و در مشکل دیگر است
 انشاء من براقش و نیز براقش و هیلان
 دو کوه است یا دو وادی است یا دو
 شهر است از قوم عاد و بن و کنون
 خراب است و ابو براقش مرغی
 است دشتی کوچک مانند خارشپت
 پر بالایش آن سپید و میانگی سرخ
 و زیرین سیاه بر گاد بر انگیزند را فرشته
 موسی و ستون بالوان شته گردد
 و بَرَقَشَ عَلَى فِي الْكَلَامِ بَرَقَشَ
 آسخت و غلط ساخت بر من سخن ما
 و بَرَقَشَ فِي الْأَكْلِ خَرَدُونَ گرفت
 و اسخت آن راه بَرَقَشَ پریشان
 و پراکنده شدن سنگ برنگ لیمون
 و رنگا رنگ کردن لازم است همه
 و بَرَقَشَ لَنَا رَنُكٌ بَرَقَشَ لَنَا
 ب ر ق طه و بَرَقَطَ طما سیکه در
 روغن زیت بسیار ریخته باشد
 و بَرَقَطَ کلام نزدیک و سپسنگین
 رواں شده و بَرَقَطَ الشَّيْءُ پراکنده
 کرد آراه و بَرَقَطَ الْكَلَامَ سخن
 بی ربط رانه
 و بَرَقَطَ بر پشت افتاده و بَرَقَطَتِ
 الْأَسْبَلُ متفرق شدند شتران رچرا
 ب ر ق ع و بَرَقِعَ کشفند و
 رو سے بند ستور و زنان و ب و نیز
 کشفند و انچه است بدان مرشتر
 بری صورت پنجه میت مرعی نیر
 و اسم داده بر است که بله و طیدن شیر
 خوانند و باین معنی بدون اعتتام
 آید و بَرَقِعَ بَرَقِعَ حوضی است

به اعلای شام
 و بَرَقِعَ کز برج و قنقه تا آسمان
 بختم یا چهارم یا نخستین
 و بَرَقِعَ کصفور و کینه ستور
 و زنان عرب سخت گویند جوق
 بَرَقِعَ و معنی اخیر و لغت دیگر
 است بَرَقِعَ کصفور و کینه ستور
 و بَرَقِعَ بِالْبَاءِ التَّحِيَّةُ
 و بَرَقِعَةُ گویند سپید سر و کبر
 القاف سپیدی پیشانی است که
 تمام رو سے را در گرفت باشد و در سیاهی
 نمایان بود يقال خَرَقَتِ بَرَقِعَةً
 و بَرَقِعَ بَرَقِعَةً برقع پوشانید راه
 و بَرَقِعَ لِحْيَتَهُ ما بون گردید و
 بَرَقِعَ فَلَانًا بِالصَّارِوِ بعا امین
 دو گوش و سے
 و بَرَقِعَ برقع پوشید
 ب ر ق ع و د بَرَقِعِدَا کز خیل
 شهر است نزدیک موصل
 ب ر ق ل و د بَرَقِيلُ بککین
 د بَرَقِلَ بَرَقِلَةٌ کاذب گوید
 ب ر ق ه و د ا بَرَقُوهُ کسفتور
 شهر است بغارس عرب که یعنی
 که و از آن است ابو القاسم احمد بن علی
 و و بیت بر شش منزل از نیشاپور
 ب ر ک د بَرَكٌ بالفتح شتران
 اهل بیاد غیر آنکه شنگاه بخوابگاه با گرد
 یا گروه شتران فرو خفت یا شتران
 بسیار بارکن یکی یا دکه عتق بَرَكٌ
 جمع و کسیند یا باطن سیند و پوست
 سه شتر که در خشتن ملحق بر زمین یا
 دو حصه است و بَرَكٌ
 د بَرَكَةٌ یک شیدنا زوشین ما

د بَرَكٌ یا کسر حوضی است
 مابین که و زیند و ابی است بنجر
 بنی عقیل را و وادی است مجاز
 و دو موضع دیگر است و بَرَكٌ الْفُضْلُ
 و بَرَكٌ التَّرْبَاعُ دو موضع است و
 بَرَكٌ الْغِيَاذُ یعنی موضع
 بسمین یا موضع است پس که بر ست
 پنج منزل یا اقصای آبادی زمین
 و طَرَفُ الْبَرَكِ موضع است نزدیک
 کوه سطلع بوده فرسنگ از که
 د بَرَكَةٌ سیند و پوست بزرگ شتر
 که در خشتن ملحق زمین شود یا بَرَكَةٌ
 جمع بَرَكٌ است مانند حنیه و علی یا
 بَرَكٌ سیند آدمی است بَرَكٌ سیند غیر
 آدمی یا بَرَكٌ باطن سیند و بَرَكَةٌ
 آن و دومی از شست يقال مَا لَمْ يَنْسَ
 بَرَكَةٌ هَذَا النَّاقَةُ و هو لم للبروك کا
 الْبَرَكَةُ وَالْجِلَّةُ و بر خیزانیدن و بَرَكَةٌ
 که شیرش ریزاں باشد و دوشین آن
 و افضل من نصر و گویند ووشینه
 و ثمنیه آن بَرَكَاتٌ است جمع آن
 بَرَكَاتٌ است و نگاه آب یک بَرَكَةٌ
 از دوشیدن با ماد و چادر است یعنی
 و حوضی که کعبه جمع و بَرَكَةٌ
 اقم جعفر دره که است بسمین معینه
 و کذب و بَرَكَةٌ الْخَيْرُ مَرَاتَانِ
 بلسطین است و بَرَكَةٌ زَلْزَلٌ
 در بغداد و بَرَكَةٌ الْخَبَشُ و بَرَكَةٌ
 الْفَيْلُ و بَرَكَةٌ مَكْنَسٌ و بَرَكَةٌ
 جَبْتِ كَعْبِيَّةٌ بَرَجِيَارٌ در مصر
 و بَرَكٌ کسر و طاب و لغت بَرَكٌ
 و نام ماه ذمی محمد در جاهلیت لقب
 عوف بن لک بن حنیف بن زید بن عکرم

و برك، كمنب است است و در
 د بركه، باظم برقيست آبي خود
 سپيدنگ برك و ابرك و بركان
 و كيسر جمع و غوكها و ديت تاوان و
 مانند آن يا مردان مخلصان آن و
 گروه از اشرف و مزد آسيابان
 و گروه ديت خوانان و آنكه از ايشان
 ديت خواهند و بركت او بركه آلودني
 مرد است كه از كمول روايت ميكنند
 د بركه، محرت اخرايش زيادت
 نيك بخت بركات جمع و د بركات
 السماء باران و د بركات الارض
 كيه و د بركه نجاشيخه تا بهي
 بوده است
 و برك، ككتاب است كه مقدار
 دارد برك باضم جمع
 و برك، كقلام اسم فعلست يعني
 امر يقال في الحرب براك براكه
 ابد كوا
 و بركه، بافتح غار شمس ماده
 و بركه، كصبر و نيك شومي خواهد
 و در اسپرسي رسیده و جوان بود با
 و بركه، باضم افزوده و من
 ان البروك من عمل الملوك
 و بركه، كاسير كفايت بقا لطفا
 بركه، و افزوده يا فرمائي ترك
 باسكه خورد برك باضم جمع
 د بركه، افزوده
 و بركه، كز بير شهر است بهانه
 جامعيت از همه ناه و بركان
 بعينه خطيه بطرز كمران دور او بود
 از فارسان عرب برك نام است
 و بركه بركت با ديمم البركيات

از روز بركه عرب است
 و بركان، با كسر و خميس با وقت
 شور روزه يا هر شب كه ساقش دراز
 باشد يا گيا هست كه در نجد رويد
 يا گياه ريزه بركانتر كي بركان
 جمع است و واحد آن برك مانده
 ضروري مردان
 و بركان، باضم نام ابو صالح تا بهي
 و باروك، كسطاوس مرد بدل ساك
 و بركاء و بركوا، نشست برهنه
 و نبات در كارزار و كوشش
 و برك، باضم يعني بوق است
 و بركوت، كصفوق است بجر
 و بركيه، كغرابيه نوعي از كشيها
 و بركان و بركاني مشدتين
 بركان كوعفران و بركاني،
 كليم سياه برك جمع
 و برك، بكسر تا موضعيت
 و برك، كفتح جاے خوابش
 مبارك جمع و يقال مال مبارك
 جميل و موضعيت بهانه خانه
 است در دينه كه هر گاه رسول الله
 صلى الله عليه وسلم بجهت آمده
 تا قد اش و راں جاف و خفت
 و بركان، موضعيت
 دن، برك البعير بركا و بركا
 بافتح فروخت شتر و برك ثابت
 شد و قاصد خود و كوشش گروه
 بركت السماء بركه هم باريد
 و بركت البعير، فرو خوا باشيد
 آزاره و بركت النعام بركه هم باريد
 و بركه، ككسبه اسم آتش است
 برك الله لك و بركت و عليك

و بركك بركت دهد ترا خدا
 و برك علي محمد و علي لي
 كفتي، هميشه در برابر من محمد و آل
 محمد آنچه داده از بركي و كرامت
 و برك عليك، مداومت كرد بر آن
 و مبارك، كفتنه الران بركت
 بصره و نهريت در واسطه بران نه
 و بركت و نام تركي كه مولاي بني
 عباس بوده
 و مبارك، و بركت بخونم و كنيم
 در از خوشه و اللين
 المبارك، ككلاه شب نيمه شعبان
 و مباركيه، قلعه است بنا كرده
 مبارك تركي مولاي بني عباس
 و برك البعير، فروخت شتر و نيز
 بركت، كعا كردن كسي را به بركت
 و بركيه، بركت گرفتن بران
 و برك مشرك، مرد اعتماد كرده
 بر چيزي و باطلح نايده
 و مبارك الله، پاك منزله است
 خدا و اين صفت خاص است بخدا
 و مبارك بالشمه قال نيك گرفت آن
 و برك، نيك شتافت و برك
 بركت نيك شتافت اسم است آن
 و برك الصيقل، صيقل گر باطل
 شد بسوي معطره و بركت النعام
 بسيار باريداره و بركت السماء
 بركه هم باريد و بركت في عرضيه و
 على عرضيه عيب كرو و ناموس او
 و بركت داود و بركت في القتال
 بركت نشسته در كارزاره و نيز بركت
 بركت گرفتن كسي يقال بركت
 اذا صرقت و جعلته تحت بركت

دبیری، کریمی خاک
 دبیرا کا، کار و کمان تراش
 دبیرا، بالفم تراش
 دبیرا یکه، تراش و نفاذ ذات
 دبیرا یکه، باشم و لحم و غیر مانده
 دبیری، بویا و مذکور است در
 ب و ر و د این باری شاعری بوده
 و ستم بریمی، کریمی تیر کشیده
 یا شکو تراشیده
 دبیری، آفرینگان و مذکور است
 در ب و ر
 دبیرا، کشاد تیرگرو لقب بوالعلاء
 و ابو نعیم
 دبیرا، بانگس یعنی برات است
 دحل، بری ستم بزیا تراشید
 تیرا و دبیرا که الشعر مانده و لاغر
 کرد و اسف
 دبیری ابیرا، بخاک رسیده
 دبیرا
 دبیرا کا، برابر بری و نیز و نمودن
 در کاری و باری افرانه صلح کرد
 ازین خود بر بدانی
 دبیرا، با هم معاوضه کرد
 دبیری الستم، ترفید تیر را
 تیرت بلع و غیره ترض احسان
 دشمن، ع، و اهله و ذریه تیرت
 د و ه
 دبیری الستم، تراشیده و درست
 شیره دبیری له و پیش آمد او را
 با سح، مبارک بن زید بن نجف،
 حرکتی محلی بوده
 دبیرا، کایه جو، بنده احسان
 دبیرا، شب است نزدیک

مکریت و خیر ز بجلی آن را فتح نموده
 از این شهر است منصور بوزیر یکی ابن
 حسن بجلی بر برمی و محمد بوزیر یکی
 ابن عبد الکریم
 دن، بزج فخر نمود و بزج علی
 فدا قبا را بخت بر من فلاں را
 (با زج) یعنی بزج است
 دبیرا، آراستن زینت دادن
 و بتا زجا، با هم فخر نمودند
 بزج و بزج، بالفح تمام بودن
 و بعضا زون پشت کسی و الفحل من سح
 دبیرا، حرکت بر آمدن سینه در
 آمدن پشت الفحل من سح و زجل
 بزج و امراة بزجاء لغت مند و
 كذلك الفرس اذا طمأنت قطانته
 وصلبه و القطاة هو مقعد الردف
 دبیرا حله، بالفم موضعیست که
 مسلمانان را در خلافت ابی بکر صدیق
 جنگ واقع شد
 دبیرا، بالفح مه و د نام است
 عوف ابن کاسین اسکلی
 دبیرا تیر نیجا، فروتنی نمود
 تباذخ عن الامر باز استاد
 از کار و تباذخ المراءاة
 گمان سرین شد
 بز و دبیرا، بالفح دسیت
 از مضافات لغت و بزیری و
 بزیری زیاد و او منسوب است بدان
 از این است و به قان عمر منصور بن محمد بن
 یا مزنیقه و این صحیح است و بهوا حرا
 من حدیث بالجامع عن البخاری
 بز و بز، بالفح تخم و زغیر و غیره
 بز و بز جمع و دو یک از او کسیر

فی الكل انوار و اکبا زید جمع هو
 بچه و آب بینی و زدن بعضا و تخم برختن
 و آب بینی انداختن و پر کردن توایل
 در دو یک ریختن و الفحل من نصر
 بز و بز، لقب احمد بن یعقوب
 اصهبانی که محدث بوده
 دبیرا، موضعیست
 دحل بزیری ابن فضلان و عمر بزیرا
 حافظ ابن محمد، محدث شاند
 دبیرا، بجزئی زین سینه بر آمده
 پشت در آمد یقال حزیة بزیری
 دبیرا بزیری فرزندان ابی بکر بن
 کلاب و زررے ماورای شال بوده
 و ابی البزیری زید بن عطار و که
 تا بیسی بوده و کسر الرحمن است
 دبیرا، کفراب یا بزرا دسیت
 در نیشاپور
 دبیرا، کاحه دسیت بغارس
 دبیرا، جماعتی از محدثان از این
 جماعت است محمد بن یحیی
 دبیرا، کمر اعزین بسیار فرزند
 دبیرا، کشاد و لغت بغدادی
 فرزند شنده روغن کتان از نیجا
 که ابو عمرو نیار و خلف بن هشام و
 حسن بن القتیح و بشیر بن ثابت و
 ابی اسیم بن مزروق و یحیی بن محمد و عبید
 بن عبد الواحد و احمد بن عمرو صاحب
 المسند و احمد بن عون بن حیدر
 و جعفر عبیدی ابن محمد را
 بز و بزیرا که روغن کتان
 فروختند
 دبیرا، کجیدر که ملک کارندان
 بیایند جمع

و بزرگ را که عاصم بن بزرگ جمع
 و بزرگ را با فتح زه و باز در کشتار و بزرگ
 و معنی عربانه و او باز با سبب بزرگ جمع
 و بزرگ را بزرگ است معنی جمعاً
 و بزرگ کنبر جامه کوب گا ذرا
 و بزرگ مرد بسیار فرزند
 و بزرگ گفت که من بنو بزرگی نام
 بزرگ و بزرگ بزرگین فتح ابی اسلم است
 معرب بزرگ
 بزرگ (بزرگ) لقب
 نظام الملک زبیر همان لفظ فارسی است
 بزرگ و بزرگ با فتح جابجاء و بزرگ
 آن سلاح و دیال آخر الزکی لقلوین
 هذا اخر عهدکم لاراهم بعد و بزرگ
 فتح و بزرگ و بزرگ و بزرگ
 و گرفتن چیزی بستم و الفعل من نفر و منه
 المثل من فتح بزرگ من غلبنا حد السلب
 و بزرگ النهر بمنه آخر نه نیست
 و بزرگ با لضم لقب ابراهیم بن عبد الله
 نیشاپوری محدث معرب از بزرگ فارسی
 و بزرگ محکم سلاح
 و قاسم محمد زنی بن نادم بن
 ابی بزرگ با فتح محدث بوده و
 اولاد او قاریانند و از آنهاست احمد
 بستی ابن محمد راوی ابن کثیر
 و محمد بن احمد بن عبد الله بن
 علی بن بزرگ با لضم محدث بوده
 و بزرگ با کسر سلاح و بیاضه يقال
 هو حسن الیمنه
 و بزرگ را که کن بجایه سلاح فرو
 و بزرگ آن کشته و جامه متاع فروش
 و گرومیت از محمدان و از آن
 گروه است ابوطالب بن فیهان

عیس بن ابی عیسی بن بزرگ قاسمی
 که راوی است و شهرت است با من
 و او بصره
 و این بزرگ را کسفیه ماکلی است
 و معرب صاحب تصانیف بسیار
 و بزرگ را که سیل غلبه دست
 و رازی
 و بزرگ را با فتح غلام سبک روح در
 سفر و نامه استین که بر دهن و سر
 آهنگراں باشد و مسدود
 و بزرگ که بهد زور آورد و دل
 غلام سبک روح و سفر
 و بزرگ را که کلا بط معنی بزرگ
 است
 و بزرگ را که بر بود از او گرفتیم
 و بزرگ ستاره که بر احوال موله
 بر او استدلال کنند
 و بزرگ الرجل بی بی و گفته کرد
 مرد را و بزرگ را که بود آن را
 و فرزند است و بزرگ را که تحت
 رانگ شتافتن که بچشم و بسیار
 جنبیدن و با صاحب آوردن
 چیز و بسیار گفتن
 بزرگ و بزرگ که امیر کودک
 که بی جایانه موت زود کودک
 طریقت و لبح المؤمنه باله
 در و طریقت و فی الحدیث مرثیه
 بقهر مشید بزرگ قال حسان النهایه
 البزیه الطریقت من الناس شبه القصر
 لسنه و کماله و بزرگ کوفی و بزرگ
 حنی و بزرگ مخزومی و بزرگ عطار
 و بزرگ بن عبد الرحمن و تمام بن بزرگ
 محمد نامند

و بزرگ را که کراب مرد طریقت و بزرگ
 و بزرگ را که یکسر شهرت است با من
 و بزرگ و طب
 و بزرگ را که بر یک توده است
 مرثیه سعد را و علم است مرثیه را
 و بزرگ الفلام بزرگ
 طریقت و لبح قاسم کودک
 و بزرگ الفلام معنی بزرگ الفلام
 است و بزرگ الفلام بزرگ شد
 و بیجاں آمدتند و بدی
 بزرگ را که بزرگ را که بزرگ از اعلام
 و بزرگ را که بزرگ را که بزرگ را که
 بزرگ و بزرگ را که بزرگ را که
 و بزرگ را که بزرگ را که بزرگ را که
 پس خالد که در وقت اشعفت گفته شد
 دن بزرگ الشمس بزرگ و بزرگ
 روشن و تابان آفتاب بزرگ
 طلوع است و بزرگ کتاب البعیر
 بر آه دندان شیش شتر
 دن و بزرگ الحاحم و البیطار بزرگ
 و بزرگ لشر زور و او آن کرد خون
 و بزرگ الحاحم و البیطار بزرگ
 بزرگ
 و بزرگ الزبیر رید و بزرگ
 و بزرگ القریس روان شد اسپ
 بزرگ و بزرگ را که کراب خود
 دن بزرگ بزرگ خود و بزرگ
 و بزرگ الشمس روشن شد و
 بزرگ الارض تخم زینت در آن
 و بزرگ القافه فرو آورد شیر
 و بزرگ بزرگ خود و بزرگ
 بزرگ و بزرگ را که بزرگ را که
 بزرگ بزرگ با فتح سخت و بزرگ

بزی ای رضیعی
 از رحیل ابزی، مردکیه پشت او
 نزد یک رئیس کج پاشه به وسط پشت
 برانست و کشت و نگریه یا سینه اش
 بیرون آمد و پشت او را در آید و برین
 بیرون آمد باشد و
 عبد الرحمن بن ابی ابيست و
 عبدالدارین ابزی صحابی بود
 در نزوان، سوخت از سنی و زمین
 است مابین کوه دینه زاوها الله شرفا
 و نام مردی و درین معنی بدون الف
 و لام است
 و عیاض بن بزوان، پانچ
 محدث بود و فضیل بن بزوان
 زاده بود که حاج او را کشت
 و بزوانا مشا محمده تطلول
 کرد و دست و انس گرفت و بزوان
 الرجل علی کور و در دوار و کیر
 نمود او را
 بس ن ابزی الرجل بزوان
 ابزی گریه مرد
 و ابزی بیگ گرفت در و گیر کرد او را
 سبزی سینه است از آن منزه
 منیر پند لایم ای نوری علیه ضابطه
 و آندنی بلند کرد سرین خود را
 و نیز ابزاد شیردان
 دتازی، بلند کرد سرین خود را
 کام فراخ نهاد و بسیاری نمود
 پانچ نیست نزوان
 بس عذاقه بسوق و حبونک
 دو شنده را رام باشد
 و ن س، بسا به بسا با فتح و یوک
 و بسا و بسوق انس گرفت و

زرم است آن و بسا یا لایم
 بسا و بسوقا نوگر شد آن و نیز
 نمازین بود
 و البساته، انس و اوم او را
 بس بس و بسببه، مهیت و کجا
 بس بس بس و بسبب، کجغرفه است
 بهمدان و از آن است صائین الدین
 عبد الملک بسبزی ابن محمد
 بس بس بس و بسبب، کجغرفه است
 بس بس بس و بسبب، با فتح و اوست
 در از بل رفتن یا فراخ کافقتن یا بسبت
 نمودن در و دیدن الفعل من نفس
 و بسبت، با نسف شهر است در سجستان
 سنا ابو هاتم محمد بن جنان و سحن
 بن ابراهیم القاضی و حمد بن محمد
 الخطابی و ابو الفتح علی بن محمد و کجلی
 بن الحسن و انجیلان ابنا احمد
 القاضی و الفقیه البسبب
 و بسبتان، با نسف باغ سر بیول
 است نسائین و بسا تون جمع
 و بسبتان ابن عاصم نزدیک که
 است و نخلها سرمانیه و هم شایه دارد
 و بسبتان ابراهم در بلاد است
 است و بسبتان المستاجر بغداد
 و یوسف بن قبال الخو بسبتانی
 از روای حدیث است
 بس بس بس و بسبب، علی تقیرین
 بس بس بس و بسبب، با فتح
 و بسبت، پور منها المحدثان
 و علی بن اهل البسببتان
 بس بس بس و بسبب، کجغرفه است
 و بسبتان، با نسف در بیان کجغرفه است
 و بسبتان، با نسف باغ کجلیان آن

بس بس بس و بسبتان، با نسف
 باغ و ذکر است در بس بس
 بس بس و بسبتان، کسکه جان
 معرب است
 بس بس بس و بسبتان، با فتح و بسبب
 و بسبتان، با نسف نو تانه از هر چه آب
 تازه یا آب باران تازه باریده بسیار
 جمع و جوان مرد باشد یا زن و غوز
 خرد و نسف استین و آنچ از
 شکوفه خرد اول ظاهر شود آن را طبع
 خوانند و چون بسته گردد سبب
 گویند و هرگاه سبز و گرد و گرد و جدال
 و مراد و خلال و چون اندک گلان
 گردد آن را بنو خوانند و چون از آن
 گلان شود نسبت است بعد از آن مخطبه
 بعد از آن مکتوب بعد از آن تزویب
 بعد از آن بسته بعد از آن نقده و خالی
 و خایفه چون بختگی آن است تا رسد
 ز طب نامند و معود بعد از آن شرف و نیز
 بس و بسبتان بغداد و از آن ده است
 ابو القاسم ابن البسبب و ناه
 ابو عبید و بسبتان کجور آن و بدین
 معنی بدون الف و لام آید و بسبتان
 از طایفه و بسبتان حجاز و بسبتان ماعی
 البسبب و بسبتان سفیان و عبید الله بن
 البسبب صحابیانند و بسبتان کجور
 بسبتان سعید و بسبتان عبید و بسبتان
 عبید تا بیایند و نیز بسبتان و کجور
 عبید الله و سلیمان تا بسبتان
 و بسبتان، احمد بن عبد الرحمن و
 محمد بن عبد الله عم زاده او احمد
 بن ابراهیم و محمد بن ولید
 محدثانند

وَبَشْرًا بِالْفَتْحِ آيَةُ مَرْبِي
 عَقِيلٍ رَا
 وَبَشْرًا بِالضَّمِّ غُورٌ حَسْبَا
 لُبُّوَاتٍ صَحَّحٌ وَأَقْتَابٌ بِوَقْتِ
 بِرَأْدِنٍ وَسِرْزَهْ سَكٌ وَمَهْرَةٌ هَسْتِ
 وَنَامٌ بِبَيْتِ نَبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
 وَسَلَّمَ كَرِخْتَرَالِي سَلَمَهْ بُوَدُو نَامِ
 صَحَابِي وَبَدِيں بِرُوَدُ مَعْنَى بَدُوں
 الْفَتْحِ وَوَلَامٌ سَعْدٌ وَأَوَّلُ مَا بَدَأَ مِنَ النَّبَاتِ
 بِأَرْضٍ ثُمَّ جَنِمَ تَوَلُّبَةً ثُمَّ مَعَاءٌ ثُمَّ
 خَشِيشٌ
 دِيْمَارَةٌ ، يَانَسَهْ بَارَانِي هَسْتِ كَرْدِ
 رِيَامِ كَرَمَ پَسِي هَم بِرَمَكِ سَنَدِ هِنْدِ بَارِدِ
 وَبِكِ سَاعَتِ مَنقَطَعِ تَكْرُودِ
 دَلِيْمُوْرٌ ، كَصِيوِ شِيءِ كَرَسَدِ
 بِأَسَدِ
 دِيْمَارَةٌ ، رُوِي تَرَشِ وَبِيْمَايَتِ وَ
 تَكْمِيْنٌ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى لُجُؤُا يَوْمَئِذٍ بِأَمْرَةٍ
 دِيْمَارِي كَطَاوُسٍ نَوْعِي اَزِ بِيَارِي
 مَقْعَدِ وَبِيْنِي بِيُوْا اَسِيْدِرِ جَمْعِ
 دِيْمَايَارَتَا ، كَرُوْمِيْتِ دَرِ سَنَدِ كَنَابَرَا
 لَوْ اَحَدٌ اَبْرَا سَهْ مَحَارِيْدِ دَشْمَنِ
 نُوْكَرُوْرَتَهْ
 دَبَلِيْسِيْرَتِي ، يَكِي اَزِ بِيَايِرَهْ وَبَزِيْدِ
 بَزِيْرَتِي بَصْرِي اِبْنِ عَبْدِ اللَّهِ مُحَمَّدِ
 بُوَدُو دِنِيْزِ بِيْسِيْرَتِي لِسَكُوْنِ اَخْرَمِيْرِي
 بُوَدُو رِ مَصْرُ دَسِيوِي اَوْ مَسْوِيْتِ
 قَصْرِيَالِي كِهْ دَرِ قَا بَرَهْ هَسْتِ
 دَمَسْوِيُوْرٌ ، اَنْكَرَ عِلْتِ بُوَا سِيْرِدَارِدِ
 وَكَلْمَةٌ مَبْنِيَا رٌ ، بِاَكْسَرِ خَرَابِيْنِي كِهْ
 لُبُّوْرَانِ رَسِيْدَهْ تَكْرُودِ
 دَن ، كَبَسْرُ لُبُّوْرَانِ لُبُّوْرَانِ شَتَابِي
 كِهْ دَرِ مِيْشِ اَزِ وَقْتِ كَرْنَفِ وَغَلِيْبَهْ نَسُوْدِ

وَرَشِ رُوْكَرُوْدِي قَالَ اللَّهُ تَعَالَى عَيْبَسَ
 وَبَسْرًا وَبَسْرًا الْمَرْحَةَ لَسْبَدًا
 خَرَا شِيْدِرِيْشِ اَمِيْشِ اَزِ نَفْجِ وَوَلَسْبَرِ
 الْفُخْلَةَ كَشْنِ دَاوِ خَرَابِيْنِ اَمِيْشِ
 اَزِ وَقْتِ اَنْ وَوَلَسْبَرِ الْفُخْلَةَ النَّاقَةَ
 مَجِيْدَهْ شَرِّ زَبْرَادَهْ مِيْشِ اَزِ خَرَابِيْشِ
 اَنْ وَكَذَلِكَ لَسْبَرِ الرَّجُلِ النَّاقَةَ
 يَمْنَى كَشْنِ دَاوِ نَاقَهْ رَا مِيْشِ اَزِ خَرَابِيْشِ
 اَنْ وَمِنْهُ الْحَدِيْثُ لِرَجُلٍ تِيَا سُنَّ لَافِيْشِ
 وَوَلَسْبَرِ الْحَاجَةَ خَرَابِيْتِ حَاجَتِ
 دَرِ خِيْرِ وَقْتِ اَنْ وَوَلَسْبَرِ الْقَدْرِ كَسْبِ
 اَمِيْوَتِ دَرِ مِيْدِهْ خَرَابِيْتِ الْحَدِيْثِ كَا
 تَبَسْرُوْا وَاوَلَا تَجْحَرُوْا وَوَلَسْبَرِ السَّقَاوِ
 خُوْرِدِ شِيْرِ شَكِيْزَهْ رَا مِيْشِ اَزِ اَنْكَرِ نَجِيْبِهْ
 وَوَلَسْبَرِ كَرُوْدِهْ وَوَلَسْبَرِ الدِّيْنِ
 تَقَاضِيْ دِيْنِ كَرُوْدِ مِيْشِ اَزِ مِيْعَادَهْ وَ
 لَسْبَرِيْمِ اَفَا زَكْرُوْدِ اَزَا وَوَلَسْبَرِ النَّبَاتِ
 چَرَا نِيْدِ كِيَا هَسْتُوْرَا رَسِيْدَهْ رَا
 وَوَلَسْبَرِ الْقَرْحَةَ وَوَلَسْبَرِ الْحَاجَةَ
 وَوَلَسْبَرِ التَّمْرِ ، يَمْنَى مِيْشِ مِيْشِ الْقَرْحَةَ وَ
 لَسْبَرِ الْحَاجَةَ وَوَلَسْبَرِ التَّمْرِ هَسْتِ وَ
 اَبَسْرُ الْفُخْلِ لَسْبَرُوْدِ خَرَابِيْنِ وَ
 اَكْسَرُ زِيْدِ كِنْدِ دَرِ مِيْنِ مَنصُوْبِهْ وَوَلَسْبَرِ
 الْمَكْبِ فِي الْجَدِيْزِ بَا زِيْتِ اَكْسَرِ مَرُوْدِيَا
 دَهْبَايَا رَتَهْ ، مَادَهْ كِهْ مَالِ زَكْرُوْدِ
 مِيْشِ اَزِ اِيَامِ خَرَابِيْشِ
 وَوَلَسْبَرَاتِ ، بَادَايَسْتِ كِهْ دَرِ مِيْنِ
 اَنْ رَا دَلِيْلِ بَارَانِ دَا سَنَدِ
 وَوَلَسْبَرِ الْفُخْلَةَ ، كَشْنِ دَاوِ خَرَابِيْنِ
 رَا مِيْشِ اَزِ وَقْتِ اَنْ ، وَوَلَسْبَرِ الْفُخْلِ
 النَّاقَةَ مَجِيْدَهْ شَرِّ زَبْرَادَهْ سَنَا
 خَرَابِيْتِ هَسْتِ ، وَوَلَسْبَرِ الْحَاجَةَ
 خَرَابِيْتِ حَاجَتِ مِيْشِ اَزِ وَتَبَسْرِ اَنْ

وَالْبَسْرُ الشَّيْءُ كَرَفْتِ تَا زَهْ اَزَا
 وَوَلَسْبَرَتْ رَجُلَهُ نَعْنَتِ پَسِي اُوْدِ
 وَوَلَسْبَرُ لَوْ نَهْ مَجْهُوْلًا مَتَغْيِرِ كَرُوْدِ
 رَنَكِ اُوْدِ دِنِيْزِ اَبَسْرَارِ اَفَا زَكْرُوْدِ مِيْشِ
 وَمِنْهُ الْحَدِيْثُ اللَّهُمَّ يَا اَلْبَسْرَتِ
 اِيْ اَبَسْرَاتِ اَسْبَغِيْوِيْ -
 وَوَلَسْبَرِ الْحَاجَةَ يَمْنَى اَبَسْرَةِ الْحَاجَتِ
 هَسْتِ ، وَوَلَسْبَرَةُ تَقْفُصِ كَرُوْدِ اَزَا
 وَوَلَسْبَرَتْ رَجُلَهُ نَعْنَتِ پَسِي اُوْدِ
 وَوَلَسْبَرِ النَّهَارِ خَشَبِ كَرُوْدِ ، وَوَلَسْبَرِ
 الشَّقْوِ رِيْشِيْهَا كِيَا هَسْتِ كَبِ كَاوِ
 بِسِ رَطُوْدِ لَسْبَرَا طِ ، بِاَكْسَرِ شَرِّ
 نَهْنَتِ نَاكِ زَوْدِيكِ دِيْمَا طِ
 بِسِ سِ دَلِيْسِيْ ، بِالْفَتْحِ كَرِ خَلْمِي
 وَعَامَهْ كَسْبَرِ اَخْوَانَهْ لَسْبَتِي كِيَا ، وَجَاءِ
 بِهْ مِنْ حَيْثُ وَوَلَسْبَرِ بِسِ ثَلِيْثِ
 اَوَّلِ دَرِ مَرُوْدِيْنِيْ اُوْرُوْدَانِ بِشَامِ كَشْنِ
 وَطَا قَتِ خَرِيْشِ كَذَلِكَ اَطْلَبْنَاهُ مِنْ
 حَيْثُ وَوَلَسْبَرِيْ ، وَوَلَسْبَرِشِ وَوَلَسْبَرِ
 يَمْنَى كَانِي دِيْسِ بَا اَنْ لَعْنَتِ رُوْدِ
 هَسْتِ وَوَلَسْبَرِ اَزِ قَبِيْدِ مَجْمُوْرِ اَزِ
 هَسْتِ اَبُو مَجْمُوْرِ نُوْبَتَهْ بَسْتِهْ اِبْنِ نَمِ
 كِهْ قَا ضِيْ مَصْرُ بُوْدِ
 دَلِيْسِيْ ، بِالضَّمِّ كَوْبَسِيْتِ
 زَوْدِيكِ ذَاتِ عَرَقِ دَرِ مِيْنِي
 هَسْتِ مَرْبِيْنِيْ مَصْرِيْنِ مَعَاوِيَهْ
 رَاوِ عَاثِلِ بُوْدُو مَرِ غَطْفَانِ رَاكِهْ
 ظَالِمِ بِنِ اسْعَدِ هَرِ كَا هْ قَرِيْشِ رَا
 دِيْدِ كِهْ نَجْمَهْ طَوَافِ مِيْ كِنْدِهْ
 وَمِيَا نِ صَفَاوِ مَرُوْدِهْ مَعِيْ سَهْ نَايِنِهْ
 خَا نِيْدِ مَقْدَارِ بَيْتِ اللَّهِ بِنَا كَرُوْدِ بِلِيْ اَزِ
 صَفَاوِ سَلْمِيْ اَزِ مَرُوْدِهْ اَمْرَهْ كَعْنَتِ اَبِ
 صَفَاوِ مَرُوْدِهْ پَسِ قَوْمِشِ مَجْمُوْرِ كَبِيْرِكِ

بِسْكْرَةَ التَّيْلِ مِنْهَا الْحَافِظُ عَلَى بَيْنِ
 حَبَابَةِ ابِي الْفَاعِصِ الْهَدْلِيِّ
باس كال (البَيْكَلُ)
 بالضم اسب رین که پیش چشم آید
باس ل (البَيْلُ) بالفتح حریم حلال
 از لغات اخبار است ایستوی فیه
 الواحد والجمع والمذكر
 والمؤنث وشت ماه مسرام قومی
 از غطخان و قیس و ماژده نیر و منا
 و در زشت روی و نسب نبی عامر
 بن لوی که طائف از تربیش بیرون می که
 اندوه نهاد و هائده بوده اند و طائف
 دوه بسل متناه تجتبه ست پله و نیز
باس ام مثل ست منی امین بقال
 سَلَا سَلَا یعنی آیدن آیدن و غاب
 گویند سَلَا لَه اے ویلا لَه و کسلا
 سَلَا دعای چارت
البَيْلُ کاجل آری یعنی بیست ن
 ست از گشتی
البَيْلُ کاتف زشت و ترش است از
 خشم یا از شجاعت
بَيْسَلَانُ نفره اجرت انسون گر
رباسیل شیر و شجاع بسلا و سیل
 بالضم جمع پیه و سخن زشت و خت
 شیر ترش و بنیده تند و مرد زشت و ترش
 روس از خشم یا از شجاعت
ربیسیل کابیر یعنی بهل ست گفت
 و بیست و نام والد خلف قریشی
 او بیب که از اهل اندلس بوده و باقی
 شراب که شب و روز آوند مانده باشد
ربیسیل یعنی منده چسبند پس اند
 بر همین
ربیل الزجل بسلا بیسیل

گر دید و بسَل الْبَيْنِ وَالْقَنْبِدُ تَرْش
 و تند شده و بسَلَه کسلا علامت کرد
 او را و نیز بسَل شتابان بن وخت
 شدن و خستن و گرفتن چسبند اندک
 اندک و باز در داشتن
 (س) کبیل قیصر سپرد آنرا بسے من
ربل (بَلْ بَيْتَالَةٌ وَيَبَالًا شَجَاعٌ
 و پیر روی
الْبَيْلُ النَّبِيرُ بخت و خشت کرد
 نموده حرما را به و بسَلَه لکد آ پیش
 آورد او را بران کار به و نیز ایستال
 کرد کردن و حرار نمودن چکار به کت
 سپردن که راه من قوله عدلی ان
 تَسَلُ نَسْ بِيَا سَتَاتِ نَسْ
 بر مگ و
ربس بسے نام آن در عرب
 و سَلَوُ و بسیل دره و درش و سَلَا
ربس خطیب دره
 بی از شجاعت یا ناخوش داشته شد
 و پیا روس و ترک کرده شد ملاقات او
البَيْلُ الرَّاقِي مزد گرفت افسر نگر
البَيْلُ النَّبِيرُ بر مرگ
 دل نهاد و نیز بسیل بر جنگ
 دل نهادن تا بکشد یا کشته گردد
ربس (بَسْمُ) نعت ست از ان
ربس م (بَسْمُ) کشداد از علام
 ست و در جیل بسام مرد بسیار تبسم
 و محمد بن احمد بن سبکی بیامی حوت ست

ربسامة از اعلام ست
ربسامة (مَنْبِيْمُ) کمنزل دندان پشین
ربسامة (مَنْبِيْمُ) کتقد تبسم
ربسامة (مَنْبِيْمُ) بالکسر مرد بسیار تبسم
ربسامة (مَنْبِيْمُ) دندان سپید کرد
ربسامة (مَنْبِيْمُ) نعت ست از ان
ربسامة (مَنْبِيْمُ) چشمیدم آنرا
ربسامة (مَنْبِيْمُ) دندان سپید کرد
ربسامة (مَنْبِيْمُ) بیسی ایتم ست و تبسم
 البوق - دیشید
ربس م (مَنْبِيْمُ) گفتیم
ربس ان (بَسْمُ) تخریب بیع
 سن ست بقال حَسَنٌ بَسْمٌ
 با بسمة کما جنته کار و بس
 بدهی بر و بس
ربس در عرب
 و سَلَوُ و بسیل دره و درش و سَلَا
ربس خطیب دره
 بی از شجاعت یا ناخوش داشته شد
 و پیا روس و ترک کرده شد ملاقات او
البَيْلُ الرَّاقِي مزد گرفت افسر نگر
البَيْلُ النَّبِيرُ بر مرگ
 دل نهاد و نیز بسیل بر جنگ
 دل نهادن تا بکشد یا کشته گردد
ربس (بَسْمُ) نعت ست از ان
ربس م (بَسْمُ) کشداد از علام
 ست و در جیل بسام مرد بسیار تبسم
 و محمد بن احمد بن سبکی بیامی حوت ست

ب ش و ابشاهه، کراة موضعیت
ب ش ب ر کشته، بافتح
 و میت پرود
ب ش ت د بشت، باضم شهرت
 بخراسان ازان شهرت صاحب
 حافظ اسحق بن ابراهیم حسن بن علی
 بن علاء محمد بن موعز و احمد بن محمد
 نقوی خازن نجفی
ب ش ت (کامیر و میت بفسطین
 ر کشته) بافتح و میت به شغ
ب ش ت ب ر (کشته نوری)
 بالضم لقب شیخ الاسلام عبدالقادر
 ابی صالح جیلانی است رحمة الله علیه
ب ش ت ن ر بانشگان،
 و میت به نیشاپور
 رابن البشتی، بالفتح هشام بن محمد
 از و میت که بقه طبرستان
ب ش ر ر بشت، بالکسر از علام
 ست و کشاده روی در می مردم
 بقال فلان حسن، و نام موضعی و کوه
 بجزیره و آمیت مغرب رایاد آمیت
 که در آن تره های نیکو روی نام میت
 و هفت می میت و ابوالحسن
 بشیری تمیز سهل بن عبدالملک و
 احمد بشری ابن محمد بن احمد و
 ابو عمرو و بشیری از محدثانند
ب ش ر نام جاریه عون بن عبدالملک
 و نام اسپ ماریه بن قیس
ب ش ر کسبویه جماعتیست
ب ش ر محرکه مردم ذکر و منزلت
 واحد و جمع مدعی یکسان است و
 ب ش ر و جمع فیهال بشارت ایشاد
 مدعی است مردم و غیر آن بشره

یکه ایشار جمع و ابوالبشر آدم
 علیا سلام و ابوالبشر عبدالعزیز
 محدث است و ابوالبشر کلوآن
 یزدی دجال - و مکی بن ابی
 الحسن بن کبیر - محدث بوده
ب ش ر الاکرض، رویدگی زمین
 بقال ما احسن بشرقها -
ب ش ر کفراب مردم مزوما
 ر بشاده مثلثه مزده و لا تكون مطلقه
 الا بالخیرو انما تكون بالشرا اذا كانت
 مقیده و بالضم تراشه پوست و بکسر
 و الضم مزدکانی و بافتح خوب روئے
 و جمال کفایت از علام است
ب ش ر کشد او از علام است
ب ش ر بالضم نام مردمی و هو لا یفتر
 و مزده قال الله تعالی یا بشری هذا
 غلام مثل عصای و فی الثنینه یا بشر
 و مزود و دن و الفعل من نصر
ب ش ر کجرت و میت بشام
ب ش ر کامیر از اعلام است و مزده در
 و خوب روی بشیره موت ان بقال
 امرأة بشیرة و ناقة بشیرة ایقنا
 تعلیمی است باندلس و نام میت ر
 شش صحابه و نام جماعتی از می ثمان
 و احمد بشیری ابن محمد و عبد
 بشیری ابن حکم و مغلوب
 بشیری ابن بیدر محدثانند
 و بدون الف و لام کوهی است از کوهها
ب ش ر و قلعة بشیر در روزن
 است و حصن بشیر میان بغداد
 و طبرستان
ب ش ر کزیر و بشیر عدوی
 و بشیر سلیبی یا آن بشر بالکسر

صاحبانند و بشیرین کعب و
 بشیرین یسار و بشیر ابن عبد الله
 و بشیرین مسلم و عبدالعزیز بن بشیر
 محدثانند
ب ش ر کصاحب موضعی است
 نزدیک حلب و ازان است محمد بن عثمان
 باشیری
ب ش ر او خوب تر و بیل
 و فروغ به ترست از روی
ب ش ر بختین و کسر الشین المشدود
 رغبت که آنرا صفا ریشه هم گویند
ب ش ر کس
ب ش ر زان خوش اندام خوش
ب ش ر کشته و کشته را
 و او را بقال کشته می بود
ب ش ر و نیز بشیرت پوست برودن
 و بر بدن موت برودت تا آنکه بشیره ظاهر
 کرد و خوردن ملح هم درستی زمین
 را و جماع کردن
ب ش ر تشبه به بشادان، مسرور
 شد بر می و بشیرتی بوجه حسن
 ملاقات کرد و ابشاهه روئے
ب ش ر مؤدوم بشیرت مذکور است و راوم
ب ش ر ایشاد ایشاد و منه البشیر
 یخبر نال تالی و البشیر بالجنة و
ب ش ر الاکرض - رویدگی
 بر او روز زمین و ابشیرت الناقة باوم
ب ش ر و ابشیر الامر - رونق داد
 کار را و نیز ابشیر مزده و دن
 مدعی پوست برودن
ب ش ر مایا شید، مایا کشن خواه
ب ش ر الاکرض بخودی خود نام کرد

درمان مباحث نعت ستانان
 یا شکر الاخر جعل کرده نین بسیار در
 و یک بار شدند و طاهرون ایفان
 و مکتوب و کجوت مزه و روان اعلام
 ست و مکتوب با و با یک بعد
 آن باران آید
 و تباشیدن مزه و او امل صبح و او امل
 هر چیز و خطای زمین از زمین باد
 و نشان ریش بر پلو سستور و خرما
 بنان زود رس و رونق در رنگ خرما
 وقت رسیدن احمدان تباشیر است
 و نیز تباشیر مزه و او ن یکد گیرا
 و تباشیر مزه و او ن و شادمان
 و بجز یقین کردن قال الله تعالی
 یستبشرون فی نعمة من الله و فضل
 ب ش ش ریش و تباشیر و تباشیر
 تازه معنی و شادمانی و هوش لبش
 تازه ریش خندان
 تباشیر لوجه - تازه ریش
 ریشایشه مال ملک بدیقال
 اخذت له لبتیشینه
 و آتش تازه ریش خندان کیسکه
 زینت و هر گرد اگر در سر و در خانه
 که با طعام و شراب
 رس (بش بشا و تباشیر تازه ریش
 و شادمان شده و نیز بقی و تباشیر
 بطف کلام و تازه ریش و کشادگی
 پیشانی پیش آمدن
 و آتش الارض گیا ناک شد
 زمین با و عمیده گیا گردید
 و تباشیر شادمان کشادگی و روشن
 تباشیر یا شادمان و تازه ریش
 شد بجه و تباشیر از جناب باقی

بمعنی رضا و اکرام ست منه
 الحديث لا یوطن الرجل المسلم
 للملوة الا تبتشیر الله به کما
 تبتشیر اهل البیت یقاصون
 ب ش ط را بشط، شبابی کرد و با
 ببط فلان تبتشیطاً یعنی آبشط
 ست لفة عراقیه مستحیجة
 ب ش ع (بشع) کتف طعام
 مزه طوی سوز و کیسکه چنین طعام خورده و
 آنکه از دهنش بیاید از آنکه درون خال
 و سواک و بدخود ناکس و بد نفس و
 ترش روسته چین بچین
 خشه بشوخته چوب بسیار گره
 (بشع) کتف شهرست بد یا ر فم
 رس (بشع الرجل بشعاً محرکته و
 بشاعة ناخوش شد و در از خوردن
 طعام به مزه و بد بوست و پس گردید
 از آنکه درون خال و سواک و نیز بشاعة
 به مزه شدن و بشع الوادی
 بشعاً لب ریز آب گردید و بشع
 یا الامر عاجز و تنگ شد بان کار
 (بشع) به مزه شمره آن را
 ب ش غ (بشع) بالفتح باران
 نرم و ضعیف کرد و ان تباشیر
 رن (بشع) الارض مجهولاً
 باران نرم و ضعیف بارید بران
 (بشع) باران نرم و ضعیف ساندین
 زمین را قال الله الارض
 ب ش ق (بشع) طریقت
 ر آبشاق (بشع) بعید مع
 و آبشاق (بشع) کما جرم عرب باشد که در
 است لشکری
 و س (بشع) بالصلاة و ا و ا

ب ش م بستی و بشیق فلان نیز
 حکمیت و در حدیث استسقا
 از بخاری بشیق المسافر یعنی باران
 یا نبرد گردید یا مول شیدا عاجز گردید
 از سفر از بسکه باران چنانکه باشد
 در باران از پریدن یا فکر کردن
 عاجز ماند یا صواب نشق یا نشق بلام
 یا نشق ست
 ب ش ک (بشک) بشکی البیدین
 بجز زن بکست و کذا لک امرأة
 بشکی العسل و ناقة بشکی ما و بسکه متراکب
 (بشک) بالفتح (بضم کول ناواقف از
 زبان علی قاضی محمد مرکس بشکانی
 ابن علی محدث بوده
 البشاک بشکاد بسیار در و عکوس
 و ض (بشک) التوب بشکا و دخت
 چار و در او در و نیز بشک کلبه
 کردن به شتافتن و دروغ بافتن بقیال
 هویتشک لکنب و برین و کشادگان
 زانو بند شتر و آیمختن و ساندن
 بشتاب و سبکام زندن بچوک و سم
 برداشتن اسب از زمین فراخ ناکر و دستها
 (بشک) بیده شده و آبشک
 عودت به شک حرمت وی کرد و نیز
 آبشاک دروغ بافتن
 ب ش م (بشام) کما خیرت بشو
 که از چوب آن سواک سازند و برش سواک
 سایه کند بشامیکه و بشامه بن عذیر
 و بشامه بن حزن شامه بوده اند
 رس (بشام) منبشام - بستوه آمد
 انان و نیز بتم ناگوار شدن طعام
 بتم کتف محنت ستانان و بتم
 التبع داعیه البتم و البتم داعیه

والسقم داعية الموت
 انبجته العجل انما بناگور و آمد در
 بشان باستان کما ان بیت بره
 بش ورن، یسنا خوش نمی گوی
 بش می ل رکتیل از کوی بجمفر
 ترجمانی برده از خواشی رخیده و خلفت
 بستیل از علمت اندلس است باسین
 الهیه ایضا فیما و قدر
 بص لایعتر، بالفتح بریدک و کرا
 چرم و غیر آن هم باز ناده و لغتن
 بصی بالضم جانب کرازه بر حسین
 و سبزی و منة الحدیث بقول کل مکار
 مسوده خمیس مایه علم و نپه و پوست
 و چرم و یق و شک سطر و شیلث
 بصیر، بالکسر شک سپید نرم
 بصیر محرکه بینا شے و چشم ابصار
 جمع و داناشے و علم منة الحدیث
 العامل بلا بصیر کالوا می بلا و تیر
 صلوة البصر نماز مغرب و فجر که میان
 تاریکی و روشنی گذارده شے شوند
 بصیر کسر و نام موضعی
 بصیرة، بالفتح شهریت مشهور
 و یکسر و صول و تکسر الصلاد یا مغرب
 بس راه است و شهرے بوده مغرب
 بعد چهار صد سال ویران گردیده زمین
 درشت و شک سپیدم بصیر جمع
 و بصیران بصره و کوفه و ابو بصیرة
 جمیل غفاری بن بصیرة صحابی بوده
 بصیرة، بالضم زمین سرخ پاکیزه و
 اندک از شیر و منجهد و بنام مقید
 فلو سکت لیر شاة فراخی فیما انفق
 من تبین
 الخ با و علی

با صیر الے نظر ا بحتل بق شدید
 وهو کل ابن و تاهرا لے ذولین تم
 بصیرای رکتیه اگر آشد ید بصیرة
 بصیرة چشم
 بصیرة کما جربالان خرد
 بصیر، مینا و نابینا از لغات اضداد
 است بصیر جمع و داناد و نشمند
 و یکے از اسمے بار تعالی وهو الذی
 یشاهد الاشیا کلها ظاهرا و باطنها
 بغیر جارحة - و ابو بصیرة عتبه
 بن اسید قحی صحابست
 بصیرة مینا شے و یقین و زیرکی و
 مابین دو شقه خانه و پرده و سایبان
 حجت و خونیکه بدان دلیل گرید بر
 حکار زخم خورده بصیر جمع و خون
 و دشیزه و سپر و زره و عبرت و گواه
 و ابو بصیرة انصاری صحابست
 بصیران کتاب نام جد نصر بن بهمان
 بصیرة، بالفتح مینا شے دل
 بصیری، کجیلے شهریت بشام و
 دمیست بغداد نزدیک عکبیر از
 سیوف را بدان نسبت دهند و از
 ده است محمد بصیری شاعر بن محمد بن خلف
 و باصیر گوشت و بالان بے خومی گیر
 و دارو که چشم را روشن کند
 اباصیر موضعیت
 بوضیر، چهارده است بصیر بنی است
 و بصیر و مبصیرة بغیر حجت
 بصیر، بصیریه بصیرا و بصیرة
 و یکسر مینا گردید و دانست آن و منر
 قولها بصیرت بلکم بصیر و ایبه
 و بصیرة هیدام چشم بل و مینا گردید
 منبیرا نعت از ان بود بصیر بصیرا
 یقال لیتحفا

و مبصیر کحسن متوسطه از جامه و
 از گویائی و رفتار آویزنده پرده و
 سا شبان برود و ازده و غیریکه حکار را
 از دور در یافتة قصد آن نماید و قوله
 و التهاک مبصیرا یعنی دیده میشود
 در آن هر چیزی
 مبصیرة همدشن مینا و منر قوله
 و جعلنا آية النهار مبصیرة و قوله
 و انما نمود الناقرة مبصیرة ای آیه
 و ایضا مبصیرة و مینا کننده منه قوله
 نقالی فلما جاءتم آیاتنا مبصیرة
 ای بجهلکم بصیرا
 مبصیرة از دور برافراشته مگر بستن
 و نبرد کردن در دیدن حسیز
 بصیرة بصیرا و بصیرة شناسا
 و مینا کرد آنرا بصیر و بصیر مد آمد بصیر
 و نیز و بصیر تعریف و ایضاح کردن
 و یعدی الی المعول الثاني بالباء
 قد یخذ منو بریدن گوشت از پرنده
 جدا کردن آن و چشم باز کردن
 بصیر و بریدن و بریدن سر
 بصیرة شناسا شد بان ضیک نگریت
 آنرا و تامل کرد و قال بصیر لجلال
 طلبان یوا
 بصیرة، دید بعض ایشان بعض
 ابصیر طلب بصیرت کرد بنیاد
 شد و بعدا بغی و پیدا است کار گردید
 بصیر بصیرا کشد و غشایان
 بصیرة، چشم دریا که میدرخشد
 بصیرین کسیر رزه و درخش و
 یقال حوتهم و بصیرهم کذا یخ
 عدد اینها ایلی قدر است
 بصیرا که صلیح شیر آب اندک

وگیاہ باقی پر چپ کہ ہم کلا کوشش
 ماندوان و تبصبا من - شتر
 باغ و قصبه تبصبا من قبا با
 کوشش کردن فتنه باشد و قرب آن
 شگیری است که صبح آن باب رسند
 کمیت تبصبا من کلابه آنکه سر
 در بر سبکد فالپ باشد
 رض (بص بصر) تبصبا من خشید
 و تبصبا من بصر و او را اندک
 و تبصبا من الماء تراوید آب
 را تبصبا من الماء یعنی بعضی الماء است
 (و تبصبا من الأرض) بر آورد زمین
 آنچه که اول بر می آرد
 تبصبت الأرض تبصبا من
 انبساط الأرض است و تبصبا من
 چشم باز گردانید بچون زوار
 تبصص النعم - و خشید
 (تبصص الكلب) دم جنبانید
 و چایپوسی کرد و تبصص الجوز
 یعنی بعضی الجوز است و تبصصت
 الابل قوتها شتافتن شتران
 و تبصص الأرض یعنی تبصصت
 الأرض است
 تبصص الكلب یعنی تبصص
 الكلب است
 ب ص ط (بصط) بافتح بر معانی
 بسط بین است
 ب ص ع (بصع) بافتح بک
 همان آب نفوذ کند و با بین بسط
 (بصع) با کسر راء از شب يقال
 معنی بصع من اللیل
 (بصع) کامیر خوس رمان شده از
 آدمی دستور بصع جمع

را تبصع) کول تبصع جمع و کلمه
 تبصع است ابعصک جمع و مذکور
 است در ب شرح
 (بصع) بصع بصعاً آورد و
 بصع الماء و عکوه روان گشت
 تبصع العرق و من الجسد اندک
 اندک خوس بر آمد از بنامه موسی یا
 صواب بهما و بجه است
 ب ص ق (بصقة) بافتح زمین
 لاج سوخته بلند بصاق جمع
 (بصاق) کفراب نمود که از زمین
 انداخته باشند و مادام که در زمین
 است از رقیق خوانند و نوحی از درخت
 خرماد شتران نیکو و اجود جمع در محلی
 است و گوشت میان معروف مدینه
 و بصاقه موضعیت نزدیک که و
 از رانصاق بدون تا هم گویند و
 (بصاقه القدر سنگ سپید رخشان
 (بصوق) کعبور کم شیر ترین
 گو سپندان
 دن بصق لصفاً - خود انداخت
 و بصق الشاة و دوشید گو سپند آبتن یا
 ابصقت الشاة - فرود آورد شیر
 ب ص ل (بصل) بحر یا بصلمه و شیر ترش
 یکومنه المثل هو کسی من البصل و خود
 آهین و اقلیم البصل - در شیبیلیه
 است
 (بصلیة) محله است در بغداد
 (بصلکة) باضم از اعلام است
 (بصال) کبقال پیاز فروش
 (بصیل) پوست بال کردن
 و (بصیل) پوست باز کردن و
 تبصوا بصیل مناد و بصیرت و بصیرت
 تبصوا بصیل مناد و بصیرت و بصیرت

رقتش مستقبل پوست توبرتو
 ب ص م (بصم) باضم مقدم است
 معین آن از منظر تا منظر باشد و
 رجل ذو بصم یعنی بلوط و بوم کندک
 ب ص ن (بصنا) کفراب رمان
 بصر الأخر بصنات و ابصنة جمع
 (بصنی) محرکه مع شد النون است
 و منها السور البصنیة -
 ب ص ه (بصوه) بافتح موضعیت و يقال
 و لوما دبصوه یعنی نیست تا کسر و نوحه
 (بصی) کرضی غایب شده يقال غمی
 دن (بصاعلی عزینیه) همه مال
 بر شان از می و نیز بصار با کسر و لمد
 خصیک کشیدن
 حقا الله و بصاء و لصا
 خصی گردانند او را خدک
 ب ص ر (بصر) بافتح تاق موضعیت
 در نظر
 (بصره) بطلان چیکر و من ذهب
 دمه بصره و غیراً کسر یا یعنی رایگان
 ب ص ض (بصض) بافتح مرقه است
 آگنده گوشت و شیر ترش و عطیه اندک
 (بصنة) زن تنگ پوست آگنده گوشت
 و شیر ترش
 ب ص ل (بصل) بحر یا بصلمه و شیر ترش
 یکومنه المثل هو کسی من البصل و خود
 آهین و اقلیم البصل - در شیبیلیه
 است
 (بصلیة) محله است در بغداد
 (بصلکة) باضم از اعلام است
 (بصال) کبقال پیاز فروش
 (بصیل) پوست بال کردن
 و (بصیل) پوست باز کردن و
 تبصوا بصیل مناد و بصیرت و بصیرت
 تبصوا بصیل مناد و بصیرت و بصیرت

و شدت اگر ایلم بطنانک و نترک
 و نیز بزرگتر شدن ناپاسی
 کردن و مکره داشتن چیزیکه سزاوار
 کراهت نباشد و بطر کاتب نعت
 ست ازان و گردن کشی کردن از حق
 و قتل ناکردن آترا و منه الحدیث
 الکبر بطر الحق
 و ببطر (بیطاری کردن
 و مبطر) بکسر الط ایطار
 (ابطر) سرگشته و حیران کرد او را
 و برون آورد و ببطر المال (مرفت آترا
 شدمان نمود او را و ابطر ذرعه و مباطشه بیکدیگر حسد آوردن
 تخفیف داد او را زیاد از حق یا
 در موقوف گردانید و لاغ ساخت
 بطریق (بطریق) با کسر بر منک
 روم کرده هر از مرد جکی در زیر کمر او باشد
 و ذوق ازان ترکان که هیچ بندگی نتوانند
 در حکم او باشند و ذوق ازان قوس
 کرد و صد کس و فرمان خود دارد و
 مرد شکوه و مرغ فربه ببطر قه جمع
 و بطریقین دوشه که بر پشت
 قدم باشد
 رباطرق (بکسر بطریق)
 (باطرقان) بکسر ط و میت
 بهمنان
 و ببطرف (رفقار اسپه براد و فن
 پارس
 بطرک (بطرک) قهر و جفایان
 ست گذشت یا سردار جوس
 ب ط س (بیطیاس) کجوال و میت
 جاب طلب
 ب ط ش (بطیش) میر سخت گیر
 (بطاش) از علامت

اسمعیل بن هبلة الله بن باطیش
 نقیة شافعیست
 دن ض: بطش به بطشا حمد
 کرد بر روی سخت گرفت آترا یا بطش
 سخت گرفتن ست در هر چیز که باشد
 و منه الحدیث فاذا موسى باطش
 همچنانکه بن روی می کردن و
 بطش من الحکمی افاقه یافت از
 تب و هنوز ضعف دارد
 (ابطنه) حمد کرد بر روی و سخت
 و برون آورد و ببطر المال (مرفت آترا
 شدمان نمود او را و ابطر ذرعه و مباطشه بیکدیگر حسد آوردن
 تخفیف داد او را زیاد از حق یا
 در موقوف گردانید و لاغ ساخت
 بطریق (بطریق) با کسر بر منک
 روم کرده هر از مرد جکی در زیر کمر او باشد
 و ذوق ازان ترکان که هیچ بندگی نتوانند
 در حکم او باشند و ذوق ازان قوس
 کرد و صد کس و فرمان خود دارد و
 مرد شکوه و مرغ فربه ببطر قه جمع
 و بطریقین دوشه که بر پشت
 قدم باشد
 رباطرق (بکسر بطریق)
 (باطرقان) بکسر ط و میت
 بهمنان
 و ببطرف (رفقار اسپه براد و فن
 پارس
 بطرک (بطرک) قهر و جفایان
 ست گذشت یا سردار جوس
 ب ط س (بیطیاس) کجوال و میت
 جاب طلب
 ب ط ش (بطیش) میر سخت گیر
 (بطاش) از علامت

جاء باقر بطنط و كفش بے كوك نیم
 موزه و با
 رباطیط (بکسر با) کعبه بد فریب و صبر و
 و خطا یط بطنط از اربع ست
 و بطیط بطنط بشدید یا مسفر بطنطه
 یعنی سفر است
 و بطا یطیا نرسیت که آب و جیل
 در آن میریزد
 و مبطلة (بکسر المیم) نشتر و هر چه بدان
 فکافند
 دن بطن الحرج بطن کفایه ریش
 را و نیز بطن شکافتن همیان
 و ابطن اختور روغن خرد
 و بطن تطیطا تجارت مرغابی
 کرده و نیز تطیط مانده گردانیدن
 (بطنطه) آواز کردن مرغابی و غوط
 زدن آن در آب و ضعیف شدن
 راس
 و مبطیطه (بکسر
 ارض متبیطه زمین بعید و دور
 ب ط غ (بطن) بطنع بالعید
 بطناً - بمعنی بدغ ست و نیز
 بطنع مایه ن چیزه بر زمین و پاک
 نشان بر زمین رفتن
 ب ط ق (بطنقة) با کسر سیاهی چشم
 و پاره کاغذ که بران رقم قیمت نوشته
 میان طاقه گزارند و هر رقیق خود و منته
 الحدیث یونی بر جیل یوم القيمة
 له بطنقة شهادة ان لا اله الا الله
 ب ط ل (بطنل) بطنل مکره و دور
 ابطال جمع
 و بطنلة (بطنل) زن میدر و سامان
 و بطنل (بطنل) ناخبر ضد حق ابا طیل

